

Hikaye

Veli BİLİCİ

SENİ UNUTMAYACAĞIZ!

Bir Ağustos ayının belki de en sıcak günlerinden birini yaşıyordu, küçük kasaba. Dışarıda sarı sıcak kasıp kavuruyordu ortalığı. Sıcak nedeniyle günün bu saatlerinde çok az insana rastlanırdı kasabanın küçük ve de tek olan bu caddesinde. Bu insanlarda caddenin kuzeyindeki büyük bir anıt gibi duran ceviz ağacının gölgesinde sohbet dalarlardı. Bu sohbetlerde çocukluk hatıraları, gençlik ve askerlik hatıraları, köy düğünlerinde yaptıkları güreş hatıraları dile getirir, bazen de ondan bundan söyleşirlerdi. Hele Hışır Memiş' in Kâtip Mehmet Emmi'nin, Ali Ağa'nın, Menendiz Osman'ın sohbetlerine doyum olmazdı. Bu hemen her gün böyleydi. Bugün de böyle, yine etraf sessiz ve sakindi zaman zaman Deli Osman'nın mutluluk dolu, içten, samimiyetle attığı kahkahalar haricinde. Bir de Kahveci Yılmaz'ın cırtlak bir sesle "taze çay, taze çay" diye bağırmasını bir yana bırakırsak tabi...

Bu sessizliği Andırın'dan gelen arabanın caddede durması ile inen yolcular ve onlara doğru koşan çocuklar bozdular. Adam önce pek bakmak istemedi. Fakat merak etmediği de söylenemezdi. Merak bu ya ister istemez ayakları adamı pencereye kadar sürükledi. Zaten alışveriş de olmuyordu, içeride otursa ne olacaktı. Başını pencereden dışarı uzattı. İlk gördüğü Mustafa Çavuş'un Mustuk oldu. Mustuk, çok uzun olmayan boyuna rağmen iri yapılı yirmi beş, yirmi altı yaşlarında bir köy delikanlısıydı. Bereket ki baba tarafına çekmemişti, baba tarafına çekmiş olsaydı ondan dev diye bahsetmek gerekirdi. Rahmetli Latif edesi öyleydi. O'nun için bütün kasabalı ah çekerti. "Ah Latif ah, kansere yenilecek adam mıydın sen" derlerdi. Mustuk, her zaman ki haliyle

Gülümseyerek adama seslendi:

-Bree yeğenim, buraya gel hele arabadan üç tane gavur indi, senin adını söylüyorlar da başka bir şey cikdemiyor.

-Geliyorum dayı deyip Mustuk'la birlikte arabaya yaklaşırken Mustuk, arabadan inenleri işaret ederek:

-Aha yeğenim, aha bunlar, bu gavurlar, dedi.

Yabancı oldukları giyim kuşamlarından belli olan bu üç insan, merakla etraflarını gözlüyorlardı. Adam, bu yabancılara yaklaşp bozuk bir İngilizce ile hoş geldiniz deyip, kendini tanıttı. Sonra da kim ve nereli olduklarını sordu onlara. Yabancılar tarzanca denilebilecek bir şive ile Amerikan İngilizcesi ile konuşunca adam, çok yavaş konuşmalarını

rica etti. Durumu anlayan uzun boylu olanı konuşmaya başladı:
-Ben Robert Anwen. Arkadaşlarım, Erick ve Jhon. Amerikalıyız. Ottawa ' da oturuyoruz, dedi.

Adam etrafta toplananlara anlayacakları bir dilde dağılmalarını söyledikten sonra Robet'a dönüp,kendini tekrar tanıttı;

-Benim adım da.....dedi. Robert hemen çantasından bir zarf çıkartıp uzattı. Adam zarfı alıp üstüne baktı. Mersin'den arkadaşı Ahmet göndermişti. Ahmet, Turizm Danışmada görevli idi. Mektupta bu üç yabancıya çevredeki tarihi kaleleri gezdirmesini istemişti Ahmet. Hemen müsait bir yer olan Angaralı'nın lokantasına geçip oturdular. Yemekler söylenip yenildi. Zaman zaman çocukların pencereden bakıp kaçmalarını, ne adamın söylemeleri ne de Angaralı'nınçocukları kovalamaları engelleyemedi. Hani çocuklarda haksız değillerdi, belki ömürlerinde gördükleri ilk yabancıları, turistlerdi bunlar. Hoş zaten büyüklerde gelip bakıyorlardı ya... Yemekten sonra uyku tulumlarını sırtladıkları gibi yaya olarak önce Fındık Kalesi'nin yolunu tuttular. Fındık kalesine giden yolun sağındaki büyük kaleyi gören Robert;

-Önce burayı gezsek, dedi. Adam, bu soruyla karşılaşacağını tahmin ederek cevabını önceden hazırlamıştı.

-Hayır. Bu, çevredeki kalelerin en büyüğü ve en görkemlisidir. Bunu dönüşte gezelim, diye ikna etti. Geriden dürbünle izleyerek geçtiler. Taşoluk yoluna indiklerinde Fındık Kalesi görünüyordu. Ama saat bayağı ilerlemiş, güneş batmak üzereydi. Kaleye çıkılıp fotoğraflar çekilerek gezildi. Akşamı uyku tulumlarında oracıkta geçirdiler. Ertesi gün sabah erkenden yola çıkılıp tekrar Geben Kalesi'ne geldiler. Adam hep şöyle düşünüyordu, içinden, "Allah Allah bizim burnumuzun dibindeki kaleyi şurada bir kere çıkıp gezmezken elin Amerikalısı nerelerden gelip geziyor... Kale surlarından taşların sökülüp inşaatlarda kullanıldığını görünce adamlar küplere biniyorlar... Oysa bizden gık bile çıkmıyor" dedi. O geceyi de Geben Kalesi'nde geçirip, ertesi gün Geben Kasabası gezilip görüldü. Adam bilebildiği kadar anlatıyordu kendi kasabasını. Kasabanın gezilmesi bitmiş çarşıya dönüyorlardı ki minareden ezan sesi yayılıyordu etrafa. Hacı Mehmet Hoca'nın gür sesi her zamankinden daha güldü sanki. İnsanın ruhuna işliyordu adeta... Adam, Ezan sesini çok merak edip soran Robert 'a anlatmaya çalıştı, bir yandan da namaz kılmak için müsaade alıp, çeşmeye abdest almaya yöneldiğinde geriye dönüp bir baktı ki ne görsün, o üç yabancı... Hristiyan olan üç yabancı "hazırol" vaziyetine geçmiş, başlarını minarede ezan okuyan Hacı Mehmet Hoca 'ya çevirmişler, saygı ve huşû ile okunan ezanı dinliyorlar... Adam,ezan bitmeden yürüdüğü için çok mahcup hissetti kendisini...Hele Müslüman olmayan bu insanların ezana gösterdikleri saygı düşündürdükçe düşündürdü onu...Camiden çıktıktan sonra kendisini kahvehanede bekleyen yabancıların yanına geldiğinde bile utancından yanaklarının kızarıklığı hala üzerindeydi ve boncuk boncuk terlemişti.

Sıra çevrede bulunan diğer kaleleri gezmeye gelmişti. Torosların eteğinden aşağı Çukurova'ya kadar kaleler sırası ile gezilecekti. Öyle karar vermişlerdi Angaralı'nın lokantasında. Harita üzerinde gezilecek kalelerin yerleri bir bir işaretlenmişti. Azgıt Kalesi, Körsulu Kalesi, Ak Kale, Anavarza Kalesi, Hemite Kalesi, Gastabala Kalesi, Toprak Kale ve Yılan Kale gezilip görüldü. Fotoğraflar çekildi. Her kalede, Çukurova'ya doğru inildikçe gitgide çekilmez olan bir sıcak Ağustos gecesi geçirildi. Ağustos'un dokuz sıcak gününü geride bırakmışlardı. Bu dokuz günlük arkadaşlıkları sırasında adam vakit namazlarını, Robert ise soru üstüne sorularını ihmal etmemeye çalışıyordu. Adam, bu üç yabancıyı daha yakın hissetmeye başlamıştı. Onlar da bayağı ısınmışlardı. Hele Robert... Nihayet gezilip görülmek istenilen yerler sona ermişti. Yılan Kale'den Misis'e gelip birer ayrılık ayranı içerek dinlendiler. Günlerdir soru üstüne soru soran Robert, susmuştu orada. Mütemediyen dalıp gidiyordu uzaklara. Jhon ise muziplik olsun diye gelip geçen arabaları sayıyordu. Robert

Dalgınlığını bozarak kalkıp yüzünü yıkadı ve adama doğru geldi. -Ayrılma vakti geldi, dedi.

-Evet, dedi adam.

Adresler alınıp verildi. Vedalaşıp Adana istikametine giden bir otobüse bindiler. Tam otobüs hareket edecekti ki gür bir sesle koro halinde;

-“Do not forgetyou... Do not forgetyou... Do not forgetyou...” diye bağıldılar. Bu cümleler “seni unutmayacağız, seni unutmayacağız, seni unutmayacağız” demekti. Bir zaman kulaklarında yankılandı. Gözleri yollarda akıp giden otobüse dalmıştı. Biri, bir diğeri geçip gidiyordu otobüslerin ama kulağındaki cümlelerin yankılanması bitmek bilmiyordu. Aradan bir buçuk sene geçti. Posta dağıtıcısı Abdurrahman Parmaksız bir mektup ile bir teyp kaseti getirdi adama. Önce zarfın üstüne baktı. Mohammed Anwen diye birinden geliyordu, kasette aynı kişidendi. Ottawa'dan postaya verilmişti. Mektubu açıp okuduğunda Mohammed Anwen'in bir buçuk yıl önce tanıştığı kaleleri gezdirdiği Robert Anwen olduğunu anladı. Robert İslam Dinini kabul etmiş, Ottawa Türk Evi'nde Müslüman olarak Hristiyanlığa veda etmiş ve Mohammed adını almıştı. Adam sevinçten şaşkına döndü. Gözleri nemlenmiş çakmak çakmak olmuştu. Mektubu birkaç kez daha okudu. Kaseti defalarca dinledi. Dinledikçe duygulandı...Duygulandıkça içinden “ah, ulan ah” diye bağırarak, nara atmak geçiyordu. Nasıl duygulanmazdı ki. Bizler akşam sabah, günde beş kere dinleriz ezanı da, ya Cuma' da ya da bayramda uyarız çağrısına. Oysa Mohammed Anwen, bir ya da birkaç kere duydu ve dinledi. Daha neler neler geçti adamın kafasından...

Adam kendini toparlayarak, bir dost kazanmanın, bir kardeş kazanmanın sevinciyle kalem-kâğıda sarılıp “Kollarımız sana açık, buyrun kardeşim Mohammed Anwen” diye mektubuna başladı.